Мерці, Мерці… Навколо, тут і там,
Куди не глянешь, скрізь самі ходячи трупи!
Немає ліку тим холодним мертвякам:
Вони клопочуться, згромаджуються в купи…

Ти чуєшь регіт їх захриплих голосів,
Обридливу сварню, стогнання і прокльони?
Це все пережитки старих-старих часів —
Тисячолітні звичаї — забобони!

Вони не вмерли, не згинули у тьмі,
Не відмінили їх віки, тисячоліття —
Як і давно колись, вони такі ж самі
І нині з початком двадцятого століття…

Для них усе дарма, і годі їх спинить;
Наука, поступ і всі заходи просвітні
Не винищили їх, дали їм право жить,
Прибравши в форми лиш сучасні і новітні.

І всі кричать вони про рівність між людьми,
Про поступ світовий, що дасть їм кращу долю,
А давлять разом з тим під тягарем тюрми
Все те, що має дух і незалежну волю!

Навіщо гамір цей? Чого хотять вони?
Який їх ідеал? Лад космополітичний?
Дарма! У відповідь лиш дзвонять кайдани
І стогоном гуде концерт цей хаотичний!

15 січня 1901